

Aga nüüd kuuldi wana liperit haleda heälega hüüdwad: eks jõua ükski Tehwanit jälle elusse aidata, seda föige wahwamat meremeest, kes iial laewa peäle astunud! Kus ma nüüd oleksin, kui tema ei oleks mind täna aitnud! Oh Tehwan, Tehwan, kes see julgeb su väese emale sinnu surma sanumed viia? — Pole ta veel surnud, hüüdis see pikk laewamees. Noidnud ta küll on ja tundmata, aga ma olen teda parajal ojal veel silmanud, muidu oleks esimene laene teda ärawiinud. Wötk teda, andke temale soojad joomaega küllalt juua, küll ta siis peagi jälle toibub!

Parem oleks, kui ise weest laewa tuleksite, ütles teine laewamees, seist teie olete diete otse selle upund mehe karva. Kandlem teda meie laewa, siis sõurame teid mölemid korraka mäele. Jah, sündku nönda; noh poissid, edasi! Kune sündja rammu kandis neid peagi senna, kust Tehwan oli mõne tunni eest, süda rõõmulootust täis, maast ärasänud. Teda kanti nüüd kohe tema ema urtsikusse, ja see pikk laewamees, kes tema elu oli peästnud, läis tema järel. Waene lest, selle poeg näitis surnud olewad, hakkas fibedaste nutma ja haledaste laebama; aga see laewamees ütles: Tahad ja oma poega elusse aidata, siis kannu teda waremalt sooja woodi sisse, ja katske nõu, kuid teda jälle saate hinge wedama. Õsse ta

tegi föigest jõuist abi senna juure ja töi üht ja teist waimu äratamise rohtu fätte, ning Tehwan joudis peagi woodis ülestöetada ja oma heategijat tänada.

Aga Tehwanit täulusik ema hüüdis: Jumal hoidku! teil enesel on ilsa veel need märjad riided ümber! Minu vqest Tehwanit aidates, olete iseenast hoopis äraunnistanud. Oh, mis äraweetind teie olete! Et pange mõne minu poea suiwist riidist selga! Tänan teid, ütles see pikk laewamees; olgu nönda! Väts siis kambri ja pani suiwad riided selga. Vesi tänas teda, silmad wet täis, ütlesdes: Teie olete seda föigekallimat, mis mul on maa peäl, jälle elusse aitnud. Pole mul ühtegi muud meelegehead teile pakkuda; homiku ja öhiu tahan ma Jumala õnnistamist teie peale paluda. See Jumal, kes ühe lese pašwed ei põlga, aitku teid armuga üle aasliku elu mere, tunni õnsaste saate igaweste elu mäele. Sel wahwal laewamehel enesel weeressid piisrad silmist mööda palet maha, ütlesdes: Muud ma pole teinud, kui seda, mis mu lohus oli.

Kui ta ülest oli välja minemas, astus üks laewa ohvitser sisse, hulg mehi, naesi, lapsi tema taga. Auslik kaptein Peeter Aleksejewits, ütles ta see pikk laewamehe vastu, pölvili tema ette mahahitees, suur on minu rõõm, et teid ilma wigata näen olewad. Oli meil suur kartus, et teile